కథా కౌముది

కూత్తరసన్

డా.రాయపెద్ది వివేకానంద్

పిడపర్తి వెంకటరమణశర్మగారి జ్ఞాపకార్థం
కౌముది నిర్వహించిన కథల పోటీ (2021)లో
బహుమతి పొందిన కథ

జలప్రళయం అంటే ఇదే అన్నట్టు ఉంది వాతావరణం. వర్షం ఎడతెరిపిలేకుండా కురుస్తోంది.

వంట మనిషి తెచ్చి ఇచ్చిన వేడి వేడి టీ త్రాగుతూ కిటికీ అద్దాలలోంచి చూస్తూ ఉంది నీహారిక. ఇలాంటి వర్షాన్ని ఎప్పుడు చూసినా అసంకల్పితంగా ఆమెకి వళ్ళు జలదరిస్తుంది. అప్రయత్నంగానే కూత్తరసన్ గుర్తు వస్తాడు. సమయానికి దేవుడి లాగా వచ్చి అతను కాపాడకుంటే తను ఈ పాటికి ఇలా ప్రాణాలతో ఉండగలిగేదా? ఆ ఊహకే ఆమె భయకంపితురాలైంది.

తెల్లవారి ఆరు అయినా ఇంకా చీకటి తెరలు వీడలేదు.

మాదాపూర్ లో వెలసిన అయిదు నక్షత్రాల లగ్జరీ అపార్ట్మెంట్ పంతొమ్మిదో అంతస్తులో తన బెడ్ రూంలో వెచ్చగా కూర్చొని, కిటికి అద్దాలలోంచి బయట సాగుతున్న ప్రకృతి విలయాన్ని చూస్తోంది ఆమె.

కిటికి అద్దాలు భళ్ళున విరిగి పోతాయేమో అన్నంత వేగంగా ఉండుండి వర్షం జల్లు వచ్చి అద్దాలని తాకుతోంది. తుఫాను గాలి హోరున వీస్తోంది. దూరంగా కనిపిస్తున్న కొబ్బరి చెట్లు విరిగిపడిపోయాయేమో అన్నంతగా ఊగిపోతున్నాయి.

టీవి లో రాత్రే అత్యవసర ప్రకటన జారి చేసి అన్ని ప్రభుత్వ ప్రయివేటు కార్యాలయాలకి సెలవు ప్రకటించింది ప్రభుత్వం. అత్యవసరమైతే తప్ప ఎవ్వరూ బయటికి వెళ్ళకపోతేనే మంచిది అని కూడా జోడించారు ప్రకటనలో.

రహదారులన్నీ జలమయమయ్యాయని, పెద్ద పెద్ద చెట్లు కూకటి వేళ్ళతో సహా కూలిపోయాయని టీవి లో వార్తలు నిరంతరం వస్తూ ఉన్నాయి.

రాజీవ్ ఇంకా నిద్రలేయలేదు. బద్దకంగా దుప్పట్లో వెచ్చగా పడుకుని ఉన్నాడు.

"ఈ వేళ జరగాల్సిన ఇంటర్వ్యూలు రద్దు చేయమని హెచ్ ఆర్ మేనేజర్ గారికి ఫోన్ చేసి చెప్పు" దుప్పట్లోంచే బద్దకంగా చెప్పాడు రాజీవ్.

టీ త్రాగటం ముగించి లాప్ టాప్ ముందర కూర్చుంది నీహారిక.

ఆమె ఆలోచనలు గతంలోకి దారి తీశాయి.

★★★★

"రాజీవ్! అతి కష్టం మీద సిగ్నల్స్ దొరుకుతున్నయి, వినిపిస్తోందా నా వాయిస్? ప్రాణాలతో హైదరాబాద్ కి తిరిగి వస్తానని నాకైతే అనిపించడం లేదురా. ఇక్కడ ఘోరమైన వర్షం. .... హలో రాజీవ్ .... వినిపిస్తోందా..... హలో హలో..." మళ్ళీ సిగ్నల్స్ అందటం లేదు నీహారిక కి.

విమనాశ్రయానికి బయల్దేరే ముందు ఆమెకి చూచాయగా కూడా తెలియదు,కొన్ని నిమిషాల తర్వాత తాను ఎదుర్కోబోయే విపత్కర పరిస్థితుల గూర్చి. ఆమె ఏ మాత్రం ఊహించినా ఇలా బయల్దేరి ఉండేది కాదేమో.

నీహారిక, ఆమె భర్త హైదరాబాద్ కేంద్రంగా ఒక అంకుర సంస్థని స్థాపించి ఇప్పుడు విజయవంతంగా లాభాల బాట పట్టించారు. నిర్వాహణా సౌలభ్యం కోసం చెన్నయి, ముంబాయి, న్యూఢిల్లీ, కలకత్తా లో తమ బ్రాంచీలు ఏర్పాటు చేశారు. తమ సంస్థ తాలూకు అయిదవ వార్షికోత్సవం సందర్భంగా తాము ప్రారంభించబోయే కొత్త ఉత్పత్తుల గూర్చి వాటి తాలూకూ లాంచ్ ప్లాన్స్ గూర్చి పశ్చిమ భారతదేశానికి చెందిన ఉన్నత స్థాయి మేనేజర్లతో చర్చించటానికి ముంబాయి లో ఏర్పాటు చేసిన ప్రత్యేక సమావేశానికి ఆమె వచ్చింది.

అక్కడ ఖరీదైన హోటల్లో ఏర్పాటు చేసిన సమావేశం ముగించి అప్పుడే బయటకు వచ్చింది. ఆమె బస కూడా అదే హోటల్లో ఏర్పాటయింది.

ఇక మిగిలింది దక్షిణ భారతదేశనికి చెందిన మేనేజర్ల సమావేశం చెన్నయ్ లో.

హైదరాబాద్ లో ఓ రెండు రోజుల బస తర్వాత చెన్నయి ప్రయాణం ఉంది ఆమెకి.

కలకత్తా, న్యూఢిల్లీ సమావేశాలు రాజీవ్ చూసుకునేలాగా ప్లాన్ చేసుకున్నారు ఆ దంపతులు. అలా కంపెనీ పనులని మొదటి నుంచి కూడా ఇద్దరూ ఆడుతూ పాడుతూ చేసుకుంటు వస్తున్నారు.

ఆమె గది ఖాళీ చేద్దామని బిల్ సెటిల్ చేయమని చెప్పినపుడు హోటల్ మేనేజర్ వినయంగా చెప్పాడు "మేడం మీ ప్రయాణం రద్దు చేసుకుంటే మంచిది. అనుకోకుండా దిశను మార్చుకుని ముంబాయి తీరాన్ని తాకబోతోంది తుఫాను. ఇది

ఒక రకంగా ఫ్లాష్ సైక్లోన్. ఎక్కడో కర్ణాటకలోనో, గోవా లోనో తీరం తాకుతుంది అని పేర్కొన్నారు మేటిరియాలాజికల్ డిపార్ట్మెంట్ వారు ఇవ్వాళ్టి మధ్యాహ్నం వరకు.

కానీ వాయుగుండం తీవ్రం నుంచి అతి తీవ్రంగా మారటం ఒక ఎత్తైతే, అది దిశను మార్చుకుని ఊహించని వేగంతో ముంబాయి తీరాన్ని తాకే విధంగా దూసుకువస్తోంది. అసలే అరేబియా సముద్రంలో తుఫాన్లు అరుదు. అందులో ఇది ఊహించని విధంగా దిశను మార్చుకుంది."

నీహారిక అతని మాటలు విని ఉంటే బాగుండేది. కానీ ఒక్కోసారి మన ప్రమేయం లేకుండనే కొన్నినిర్ణయాలు తీసేసుకుంటాము.

ఆ సాయంత్రం అదే జరిగింది. నీహారిక స్థిరంగా చెప్పింది.

"లేదు నేను గది ఖాళీ చేస్తాను. ఇంకెంత ఒక అరగంటలో కాబ్ రానే వస్తుంది. అన్నీ ముందుగానే నిర్ణయం అయిపోయాయి. నా ఫ్లైట్ రాత్రి పదకొండు గంటలకు ముంబాయి వదుల్తుంది. నేను నా నిర్ణయాన్ని మార్చుకోదలచుకోలేదు" ఆమె కంఠంలోని స్థిరత్వానికి వెరచి ఇక అతను అడ్డు చెప్పదలచుకోలేదు.

అతను మెల్లిగా ఇలా చెప్పాడు "అయాం సారి మేడం. కాబ్ సర్వీసులు అన్నీ రద్దయ్యాయి. రోడ్లమీద వరద నీరు మోకాలి పైగా పారుతున్నాయి, కొన్ని కొన్ని ప్రాంతాలలో ఎవ్వరూ ఊహించని ఎత్తులో వరద నీరు పారుతోంది"

విస్మయంగా చూస్తూ అతని మాటల్ని వింటొంది నీహారిక. తను ప్రయాణం వాయిదా వేసుకుంటే మంచిదేమో అన్న ఊహ కలిగింది ఆమెకి ఒక క్షణం.

అతను కూడా తన మాటల్ని అక్కడితో ఆపేసి ఉంటే ఏమయ్యేదో, కానీ తిరిగి చెప్పటం ప్రారంభించాడు "ఎయిర్ పోర్టు కు వెళ్ళే ఏసీ వోల్వో బస్సులు నడుస్తున్నాయట మేడం. ఇంకా విమాన సర్వీసులు రద్దు కాలేదు. నేను అన్నీ చెక్ చేసుకున్నాక మీతో మాట్లాడుతున్నాను. మీరు ఎలా నిర్ణయం తీసుకున్నా సరే"

కంపెనీ డైరెక్టర్ హోదాలో ఆమె చకచకా నిర్ణయాలు తీసేసుకుంది. "అయితే నేను బయలుదేరుతాను. మీ హోటల్ కార్లో నన్ను నియరెస్ట్ బస్టాప్ వద్దకు వదిలిపెట్టండి. నేను వొల్వో బస్ పట్టుకుని ఎయిర్ పోర్టుకు వెళ్ళిపోతాను"

అతను మౌనంగా తల పంకించి ఆమె ఆజ్ఞలని శిరసావహించాడు.

ఆమె సీఈఓ అయినా, డైరెక్టర్ అయినా కంపెనీ వరకే అది పరిమితం కానీ ప్రకృతి ముందు అందరూ సమానమే కద.

ఇంకాసేపట్లో తాను ఎదుర్కోబోయే నరకం గూర్చి ఆమెకి ఏమాత్రం తెల్సినా హోటల్ దాటి బయటకు వెళ్ళేది కాదేమో.

★★★★

అమెని దిగబెట్టి హోటల్ తాలూకు కారు వెళ్ళిపోయింది.

గాలి హోరున వీస్తోంది. కుండ పోతగా కురుస్తున్న వర్షం నుంచి సాధారణమైన ఆ బస్ షెల్టర్ ఏ మాత్రం కాపాడలేకపోతోంది. హోరున వీస్తున్న చలి గాలికి, ఏటవాలుగా వచ్చి గుచ్చుకుంటున్నాయి వాన చినుకులు. చలి వణికిస్తోంది.

డబ డబ మని రేకులు కొట్టుకుంటున్న శబ్దం కర్ణ కఠోరంగా వినిపించి భయపెడుతోంది.

గూ......గూ మని హోరు గాలి ఊహించనంతటి వేగంతో ఆ బస్ షెల్టర్‌ని లేపేస్తుందా అన్నట్టు వీస్తూ ఉంది.

అప్పటికే చీకటి తెరలు అలుముకుంటున్నాయి . బస్ షెల్టర్ లో కూడా ఎవ్వరూ లేరు. ఎయిర్ పోర్టుకు వెళ్ళే బస్సుల తాలూకు షెల్టర్ లో విధిగా ఉండాల్సిన కంట్రోలర్ కూడా కనపడటం లేదు. ఏదో కంపెని తాలుకు నియాన్ లైట్ల్ హోర్డింగ్ నిస్తేజంగా వెలిగి ఆరుతోంది.

సాధారణంగా రద్దీగా ఉండే ముంబాయి రహదార్లు దాదాపు నిర్మానుష్యంగా ఉన్నాయి. ఉండుండి ఒకటో అరో వాహనాలు వేగంగా దూసుకుపోతున్నాయి రోడ్డుపై.

ఆమె ఇందాక గమనించలేదు కానీ, మెయిన్ రోడ్డుపై నీరు నిలబడిపోయి క్రమంగా నీటి మట్టం పెరుగుతున్నట్టుగా తోచింది.

తన కంపెనీ సీనియర్ మేనేజర్ ఎయిర్ పోర్టు దాకా వస్తాను మేడం అని ప్రతిపాదించినా సున్నితంగా తిరస్కరించింది ఆ సాయంత్రం.

మేనేజర్లు కంపెనీ పని సక్రమంగా చేస్తే చాలని యాజమాన్యానికి ఇలా సేవలు చేయనక్కరలేదని ఆ దంపతుల అభిప్రాయం. ఆయనని తిరస్కరంచకుండా ఉండాల్సిందేమో అనిపించి, ఆయనకు ఫోన్ చేద్దామని ఫోన్ తీస్తే, సిగ్నల్స్ అస్సలు అందటం లేదు.

ఆమెకి మొదటి సారిగా భయం వేసింది. వెన్నులో ఏదో పాకినట్టయింది.

క్రమంగా రోడ్డు మీద వాహనాల రాకపోకలు పూర్తిగా ఆగిపోయినట్టు అనిపించింది ఆమెకి. విశాలమైన ఆ రోడ్డు మొత్తం నిర్మానుష్యంగా మారిపోయింది. కాలేజిలు, కార్యాలయాలు ఉన్న ఏరియా లాగా ఉంది, షాపింగ్ కాంప్లెక్స్ లు కూడా ఏమీ లేక పోవటం వల్ల నిర్మానుష్యంగా ఉన్న ఆ రోడ్డు భయపెడుతోంది.

హోరున వీస్తున్న తుఫాను గాలీ, బలంగా తాకుతున్న చినుకులు, చలి ఇవే మిగిలాయి ఆమెకి తోడుగా.

చీకటి తెరలు బలంగా ముసురుకున్నాయి.

కొత్తగా నిర్మించిన స్టార్ హోటల్స్ పెద్ద కంపెనీ సమావేశాలకు ఎక్కువ డిస్కౌంట్ ఇవ్వటం మామూలే. ఎయిర్ పోర్టుకి దూరం అయినా సరసమైన ధరలకే వారు ఆఫర్ ఇవ్వటం వల్ల అక్కడ ఏర్పాటు చేసుకోవటం అయింది.

బస్సులు కూడా నడుస్తున్నాయో లేదో అన్న అనుమానం మొదటి సారిగా వచ్చింది ఆమెకి. తిరిగి హోటల్ కెళదాం అంటే కనీసం అంటే పది కిలోమీటర్ల దూరం వచ్చేసింది హోటల్ నుండి. నడిచి వెళ్ళటం కుదిరే పని కాదు. కనుచూపు

మేరలో ఏ వాహనం కనిపించటం లేదు. ట్రాలీబాగు, చేతిలో హేండ్ బేగు, లాప్ టాప్ బ్యాగు. ఇది ఆమె మోయాల్సిన లగేజి. నడచి పోవటం ఇంచుమించు అసాధ్యం, పైగా ఆమెకి దారి కూడా తెలియదు.

వాన నీటికి ఆమె చీర, బట్టలు మొత్తం తడిసి వంటికి అంటుకుపోయాయి. ఆమె చాలా అందగత్తె. గులాబీ రంగు శరీర వర్ణం, చక్కటి అవయవ సౌష్టవం, చక్కటి శరీరాకృతితో చూడగానే తలతిప్పుకోలెనంత ఆకర్షణీయంగా ఉంటుంది. ఆమె పరిస్థితి చాలా ఇబ్బంది కరంగా ఉంది. అనుకోని తుఫాను, ఊరికాని ఊరు, రక్షణ ఏ మాత్రం లేని ప్రదేశం. తాను ఒంటరి స్త్రీ కావటం ఇవన్నీ ఆమెని భయపెడుతున్నాయి. ఆమె సహజంగా చాలా ధైర్యవంతురాలు.

నిరాశ తనలో చోటు చేసుకోకుండా ఆమె తనకి తాను ధైర్యంచెప్పుకొంటోంది.

ఇంతలో ఆకాశంలో పెద్ద మెరుపు, ఆ తర్వాత కాసేపటికి చెవులు బద్దలయ్యేలా ఉరుము శబ్దం. ఈ పరిణామం జరిగిన కాసేపటికి ఎక్కడో ట్రాన్స్‌ఫార్మర్ పేలిపోయిన ధ్వని వినిపించింది.

అంతే విద్యుత్ సరఫరా నిలిచిపోయింది.

చుట్టు కన్ను పొడుచుకున్నా కానరాని చిమ్మ చీకటి. తుఫాను గాలి హోరు ఎక్కువ అయింది. వాన తీవ్రత కూడా పెరిగింది. తుఫాను గాలికి ఏవేవో వస్తువులు, భవంతుల తాలూకు అద్దాలు, ప్రకటనల హోర్డింగులు ఎగిరి కింద పడ్డ ధ్వనులు వినిపిస్తున్నాయి.అప్పటి దాకా రోడ్డు మీద పారుతున్న నీటి మట్టం పెరగటం వల్ల, బస్ షెల్టర్ లో ఆమె పాదాల్ని తాకేలాగా వచ్చేశాయి.

రోడ్డు మీద వేగంగా నానా చెత్త కొట్టుకు వస్తోంది. కవర్లు, కాగితాలు, ఎండు కొమ్మలు ఏవేవో గుర్తు తెలియని చెత్త వస్తువులు విపరీతమైన వేగంతో రోడ్డుపై వేగంగా ప్రవహించుకుంటు వెళ్తు, బస్ షెల్టర్ లోకి కూడా దూసుకు వస్తున్నయి.

ఆమె చిగురుటాకులా గజ గజ వణుకుతోంది. చలికి వణుకుతోందా , భయానికి వణుకుతోందా అన్నది నేను స్పష్టంగా చెప్పలేను.

ఇంతలో దూరంగా రోడ్డుపై ఏదో వాహనం తాలూకు దీపాలు కనపడ్డాయి.

బస్సు వస్తోందా అన్న ఆశ కలిగింది ఆమెకి.

లగేజి బస్ షెల్టర్ అల్యూమినియం బెంచ్ మీద అలాగే ఉంచేసి, ఒక్క అంగలో రోడ్డు మీదకి ఉరికింది. అది బస్సే అయితే మొదట దాన్ని ఆపేసి, ఆ తరువాత లగేజీ తీసుకోవచ్చన్నది ఆమె ఆలోచన. ఆమె ఊహించిన దానికన్నా ఎక్కువ వేగంగా పారుతున్నాయి రోడ్డు మీద నీరు. ఆఅ నీటి వేగానికి ఆమెకి బాలెన్స్ తప్పినంత పనయింది.

ఆమెకి ఒక్క సారిగా గుండె ఝల్లుమంది.

తీరా చూస్తే అది బస్సు కాదు. ఏదో కారు. అయినా ఆమె చేతులు సాచి 'స్టాప్ స్టాప్' అని అడ్డుపడి అరిచింది. ఆమె అలా అరుస్తున్నా వినిపించుకోకుండ వెళ్ళిపోయింది ఆ కారు.

ఆమెకి నిశ్చయంగా అర్థం అయిపోయింది. తాను పెద్ద ప్రమాదంలో పడ్డానని. ఆ రాత్రి క్షేమంగా గడిచిపోతే అది ఒక అద్భుతమే అని అనిపించసాగింది ఆమెకి.

ఆమె ఊహించని విధంగా అప్పుడు జరిగింది ఆ సంఘటన. ఇందాక తాను ఆపమన్నా ఆపకుండా వెళ్ళిపోయిన కారు ఆ నీటి మడుగులాంటి రోడ్డులో నెమ్మదిగా రివర్స్ గేర్ వేసుకుని నీటిని చీల్చుకుంటు ఆమె ఉన్న దిశగా రాసాగింది. రివర్స్ గేర్ తాలుకు సిగ్నల్ మ్యూజిక్ 'సారే జహాన్ సే అచ్చా....' అనే పాట ఆ చీకటి రాత్రి తుపాను హోరులో కలిసి వింతగా వినిపించసాగింది.

కారు వెనుక ఉన్న ఎర్రరంగు దీపాలు, రివర్స్ గేర్ తాలుకు చిన్ని తెల్ల దీపాల కాంతి నీటి మీద పడి చిత్రంగా ప్రతిఫలిస్తున్నాయి.

ఎల్లో నెంబర్ ప్లేట్ చూడంగానే అది టాక్సీ అని అర్థం అయింది ఆమెకి. అందులో డ్రైవర్ ఒక్కడే ఉన్నాడు.

ఆ కారు తన వద్దకు వచ్చి నిలబడి నెమ్మదిగా అద్దందించగానే, ఆమె వంగి ఆ కిటికీలోంచి లోనికి చూస్తూ, తానెక్కడ ఉన్నానో కూడా మరచి పోయి తెలుగులోనే గట్టిగా అరిచేసింది ఆందోళనగా "ఏమండి ఏర్ పోర్ట్ కి వస్తారా?"

"అడ్డడ్డా తెలుంగు వారా... ఇక్కడ ఇంత వానలో ఏట్లా ఉంటిరి" అని ఆ కాబ్ డ్రైవర్ పరామర్శించాడు

ఆమె తన పరిస్థితిని అంతా వివరించింది. తనను ఏర్ పోర్ట్ కి తీస్కువెళ్ళినా సరే, లేదా ఇందాకటి హోటల్ కి తీస్కు వెళ్ళినా ఒకె అని చెప్పింది.

కార్ కాబిన్ల్ వెలుగుతున్న దీపం కాంతిలో ఆ డ్రయివర్ ని స్పష్టంగా చూసింది నీహారిక. అతని వయసు యాభై పైనే ఉంటాయి. నల్లటి శరీర చాయ. ముడుతలు పడ్డ మొహం. తెల్ల జుత్తు. అతని కళ్ళలో దయ కనిపిస్తోంది.

అతను తమిళ యాసతో కూడిన తెలుగులో ఇలా చెప్పసాగాడు.

"అమ్మా, నేను ఇప్పుడు ఎక్కడికీ రాను . నిజానికి నేను ఇంటికి వెళుతున్నాను. మా ఇల్లు ఇక్కడికి దగ్గరే. నీళ్ళతో నిండి పొంగి పొర్లుతున్న రోడ్లపై అష్ట కష్టాలు పడి, అనేక దగ్గర ట్రాఫిక్ జాం లు దాటుకుని బ్రతుకు జీవుడా అని వస్తున్నాను. ఈ రోడ్డు మీద ట్రాఫిక్ లేకపోవటానికి కారణం ఈ రోడ్డుకి కిలోమీటర్ అటు వైపు, కిలోమీటరు ఇటు వైపు వాగుల్లాంటివి పొంగి పొర్లుతుండటం వల్ల ఈ రోడ్డుపైకి ఏ వాహనాలు రాలేక ఆగిపోయాయి. నాకు అనేక షార్ట్ కట్స్ తెలిసినా కూడా ఇంచుమించు నరకం అనుభవించి ఇక్కడి దాకా రాగలిగాను. నిజానికి ఇప్పుడు ఎక్కడకి మిమ్మల్ని తీస్కువెళ్ళాలన్నా కూడా ప్రమాదమే. ఈ మెయిన్ రోడ్డు చూస్తు ఉన్నారుగా ఎలా ఒక నదిలాగా ఉందో, ఇంకా ఈ రోడ్డు నయం. మీరు చెబుతున్న హోటల్ కి రాకపోకలు కట్ అయిపోయాయి. బయటి ప్రపంచంతో సంబంధాలు తెగిపోయాయి ఆ హోటల్ కి.

ఏర్ పోర్టు కి వెళ్ళటమే మీకున్న ఏకైక మార్గం. కానీ నేను రాలేను. నన్ను వెళ్ళనివ్వండి. నేను బ్రతుకు జీవుడా అని ఇల్లు చేరుకోబోతున్నాను"

అతను కిటికీ అద్దం మూసేసి, తిరిగి కార్ ముందుకు కదిలించబోయాడు.

ఆమె రెండు చేతులూ జోడించి, శరీరం యావత్తు కంపిస్తూ ఉండగా వణుకుతున్న పెదాలతో తనను కాపాడమని అర్థిస్తూ అతని వంక చూస్తుండి పోయింది. ఆమె కంటి నుంచి కారుతున్న నీరు వర్షంనీటిలో కల్సి పోతున్నాయి.

వేలాది మంది ఉద్యోగులని కంటిసైగతో శాసించగల ఆమె అలా దైన్యంతో నిలబడటం విధిలీల.

ఆమె స్థాయి, హోదా అతనికి తెలియదు.

ఆ చీకటి రాత్రి కారు దీపాల కాంతి రోడ్డుపైనున్న వర్షం నీటిపై పడి పరావర్తనం చెంది ఆమె మొహం మీదపడి ఆమె దైన్యాన్ని అతనికి చూపుతోంది.

అతను మళ్ళీ అద్దం దించాడు.

"అమ్మా! ఇప్పటి దాకా ఏర్ పోర్టుకు రాకపోకలకు ఇబ్బంది లేదు. నాకు తెల్సి ఇంకో గంటలో మిమ్మల్ని క్షేమంగా చేర్చగలను. కానీ క్షణక్షణం పరిస్థితులు మారిపోతున్నాయి. ఎప్పుడు ఎక్కడ రోడ్డు మునిగిపోతుందో, ఎక్కడ చెట్లు, పాత భవంతులు కూలి కార్ మీద పడతాయో తెలియదు. మిమ్మల్ని వదిలి పెట్టడంలో నేను నా ప్రాణాలను పణంగా పెట్టాల్సొస్తుంది తల్లి. నన్ను అర్థం చేసుకో" అతను చెప్పలేక చెప్పలేక ఈ మాటలు చెప్పాడు.

"బాబాయ్! మంచి వాళ్ళకు దేవుడు మంచే చేస్తాడు. నీకేమి కాదు. దయచేసి నన్ను ఏర్ పోర్టులో వదిలిపెట్టు . నీకు నేను మాములు చార్జ్ కంటే పది రెట్లు ఎక్కువ ఇస్తాను."

"అయ్యో పిచ్చితల్లీ. డబ్బు కోసం కాదమ్మా. నువ్వు ఇలా ఒంటరిగా ఉన్నావని చూసే నేను మళ్ళి వెనక్కు వచ్చాను. ముంబాయి నగరం చీకట్లో అంత మంచిది కాదు తల్లీ. సరే దా. కారెక్కు. నిన్ను ఏర్ పోర్ట్ లో వదిలి పెడతాను"

చిన్నప్పుడు స్కూలు ముందు వర్షంలో తడుస్తు నిలబడ్డ తనని తండ్రి వచ్చి కారులో ఎక్కించుకున్నప్పుడు కలిగిన అనుభూతి కలిగింది ఆమెకి. అంత స్థాయి రక్షణ, భద్రత ఆమె మనసుకు కలిగింది

★★★★

"ఎన్నప్ప పళనీ, నల్ల ఇరుక్క? అమ్మా ఫోన్ క్కు చిగ్నల్ కడిక్కల, అమ్మక్కు చొల్లు. నాన్ కోంజెం లేట్టా వీట్టుక్కు వరువేన్. కొంచెం వేలై ఇరుక్కు"

కారులో కూర్చుని మొదటి సారి నింపాదిగా ఊపిరి పీల్చుకుంది నీహారిక

డ్రైవర్ మాటల్ని విని నవ్వుకుంది., అతను సెల్ ఫోన్లో వాళ్ళ ఇంటికి ఫోన్ చేసి మాట్లాడుతున్నాడు. తాను లేటుగా ఇంటికి వస్తానని కొడుకుతో ఫోన్లో చెపుతున్నాడు.

అప్పుడు గుర్తు వచ్చింది నీహారిక కి అతని ఫోన్లో సిగ్నల్స్ వస్తున్నాయని. తాను కూడా బాగ్ లోంచి సెల్ ఫోన్ తీసి రాజివ్ నెంబర్ రింగ్ చేసింది.

"హలో హలో రాజీవ్... నా వాయిస్ వినిపిస్తోందా? ఇక్కడ భయంకరమైన వాన. నేనసలు ఇందాక ఒక భయంకరమైన సిచ్యుయేషన్లో చిక్కుకుపోయానురా. నేనసలు బయటపడతాను అనుకోలేదు.

ఈ పెద్దాయన కి నేను థాంక్స్ చెప్పుకోవాలి. నన్ను ఇప్పుడు ఎయిర్ పోర్టుకు తీస్కువెళుతున్నాడు. నా గూర్చి ఏమి కంగారు పడకు. అయాం ఫుల్లీ ఆల్ రైట్.....

హలో హలో రాజీవ్ .. వినిపిస్తోందా?"

ఈ సారి ఆమె ఫోన్లో చార్జ్ అయిపోయింది.

ఆమె ఊహిస్తున్నంత సులభంగా ఏమీ లేదు పరిస్థితి. ఆమె మరింత చిక్కుల్లో పడబోతోంది అన్న విషయం ఆమెకి కానీ డ్రైవర్ కి కానీ తెలియదు.

కారు రోడ్డు మీదే వెళుతోందా, లేక ఏదయినా నదిప్రవాహంలో వెళుతోందా అన్నట్టు ఉంది పరిస్థితి. రోడ్డు మొత్తం మోకాలి లోతు నీరు వేగంగా ప్రవహిస్తోంది.

చాలా ఏకాగ్రతగా నడుపుతున్నాడు కారు ఆయన.

ఆయనలో కొట్టవచ్చినట్టు కనపడుతున్న సుగుణం – దయ. ఆయన మాటల వల్ల, ఆయన నడవడి వల్ల అది తెలుస్తూనే ఉంది. కాసేపటి క్రితం, నీహారిక కారెక్కే ముందు లగేజి కోసం తిరిగి బస్ షెల్టర్ వైపు వెళ్ళబోతే "నువ్వు కూర్చోమ్మ, నేను తెస్తాను" అని ఆ వర్షంలో తాను తడుస్తూ వెళ్ళి లగేజి తెచ్చి, కారు డిక్కీలో పెట్టాడు.

మనసున్న మనిషికి దగ్గరగా ఉంటే మన మనసుకు తెలియకుండానే ఒక భరోసా భావన కలుగుతుందిట. ఆ వ్యక్తి బలాఢ్యుడో, కోటీశ్వరుడో కూడా కానక్కరలేదట. 'నేనున్నాను' అనే భావన ఒక సారి ఎదుటి వ్యక్తి మనకు కలిగిస్తే మనలోని అంతశ్చేతన తిరిగి పుంజుకుని టెన్షన్ నుంచి బయట పడి మనకు మేలుచేసే కార్యాచరణ దిశగా అడుగులు వేస్తుంది, అని తాను అటెండయిన లీడర్ షిప్ ట్రెయినింగ్ ప్రోగ్రాంలలో అంతర్జాతీయస్థాయి వక్తలు చెప్పిన మాటలు గుర్తు వచ్చాయి ఆమెకి ఆ క్షణంలో.

ఈ డ్రైవర్ పెద్ద చదువుకున్న వ్యక్తిగా కూడా తోచటం లేదు. ఆయన అలాంటి వ్యక్తిత్వ వికాస కార్యక్రమాలు గూర్చివిని ఉండడు కూడా బహుశా.

మంచి తనం అతని గుణం అంతే.

"నీ పేరేంటి బాబాయ్" చనువుగా అడిగింది నీహారిక

"కూత్తరసన్" ఒకే మాటలో చెప్పాడు ఆయన, ఏకాగ్రతతో కారు నడపడం మీద దృష్టి పెడుతూ

"అంటే ఏమిటి? అది ఏదైనా దేవుడి పేరా?" కాస్త వింతగా తోచటంతో అడిగింది నీహారిక. అలాంటి పేరెప్పుడు వినలేదు ఆమె.

"నాకూ సరిగ్గ తెలియదమ్మా. పెద్దలు పెట్టారు. తమిళ్ లో దీనికి అర్థం పాటలు పాడే రాజు అని అర్థం అట. మా పెద్దలు చెప్పారు. నాకు చూస్తే మాటలే సరిగ్గా రావు, ఇక పాటలు ఎక్కడివి?" ఒక్క సారిగా నవ్వేశాడు కూత్తరసన్. అతని నవ్వుతో శృతి కలిపింది నీహారిక

ఇంతలో ఎవ్వరూ ఊహించని విధంగా "ధడ్" మన్న పెద్ద శబ్దంతో కారు ఆగిపోయింది. డ్రైవర్ కి అటువేపున్న చక్రం వైపు కారు ఒరిగి పోయి కదలని మొరాయిస్తోంది.

అక్కడక్కడా షాపుల ముందు ఆగిన కొందరు జనాలు గొడుగులు వేసుకుని పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి చెప్పారు. అక్కడ కార్పొరేషన్ వాళ్ళు ఏదో గుంత తవ్వి పెట్టారట. ఇంకొక్క అడుగు ముందుకు వెళ్ళి ఉండినా మొత్తం కారు ఆ గుంతలో పడిపోయేదని.

వారందరూ మొదట డ్రైవర్ ని తిట్టబోయారు, కానీ లోపలఉన్న నీహారికని చూసి తమాయించుకుని తలా ఒక చేయి వేసి కారుని లాఘవంగా బయటికి లాగారు.

"త్వరగా వెళ్ళు. వెళ్ళబోయే దారిలో ఉన్న నాలా పొంగి రోడ్డు మీదకు వచ్చే లోగా ఏర్ పోర్ట్ లో ఆమెని వదిలేసి వెనక్కు వచ్చేయమని కొందరు ఆటో డ్రైవర్లు చెప్పారు.

'గూ ...గూ..మని ఊళల లాంటి ధ్వనిలో తుఫాను గాలులు తీవ్రతరం అయ్యాయి. రోడ్డు కి అటు ఇటు ఉన్న పెద్ద వృక్షాలు పిచ్చి పట్టినట్టు ఊగుతున్నాయి.

'స్పిరిట్ ఆఫ్ ముంబైకర్స్' అని వినటమే కానీ వారి మానసిక ధార్ఢ్యాన్ని, మంచి తనాన్ని ఆ మనుషుల్లో చూసింది నీహారిక దగ్గరనుంచి.

రోడ్డుపై నీళ్ళుంటే ఉన్నాయి, వేగంగా వెళదామన్నా లేకుండా విపరీతమైన ట్రాఫిక్ జామ్ ఏర్పడి ఇబ్బంది పెడుతోంది అక్కడక్కడ. కొన్ని కొన్ని దగ్గరల రైల్వే అండర్ పాస్ లకింద బస్సులు నిలువెత్తు నీటిలో మునిగిపోయి ఉన్నాయి. ఆ బస్సుల్ని తొలగించినా కారు అంతలోతైన నీటిలో వెళ్ళటం అసాధ్యం. అలాంటి దగ్గర్ల చాలా వాహనాలు ఒక దాని వెనుక ఆగిపోయి ఉంటున్నాయి.

అలాటి చోట్ల కూత్తరసన్ క్షణం కూడా ఆలశ్యం చేయకుండా, యూ టర్న్ తీసుకుని, తనకు తెలిసిన షార్ట్ కట్స్ ద్వారా, ఆ అడ్డంకిని అధిగమించి, మళ్ళీ మెయిన్ రోడ్డు మీదకు క్షేమంగా కార్ ని తీస్కుని వచ్చి తిరిగి విమానాశ్రయం దిశగా నడుపుతున్నాడు.

ట్రాఫిక్ జాం అవడం తో ఒక దగ్గర షార్ట్ కట్ తీస్కున్నాడు.

"అమ్మా ఇంకెంత ఒక పదిహేను నిమిషాల్లో విమానాశ్రయంలొ ఉంటాం. ధైర్యంగా ఉండండి" అని ప్రకటించాడు ఒక దశలో, ఆ మాట చెబుతు "ఇటు చూడండి" అని సుడులు తిరుగుతూ ప్రవహిస్తున్న ఒక నదిలాంటి దాన్ని చూపించాడు బ్రిడ్జి పై నుంచి.

"ఇది చాలా డేంజరస్ తల్లీ , ఇందాక ఆటో డ్రైవర్లు హెచ్చరించింది దీని గూర్చే. చిన్నపాటి వర్షానికే ఇది పొంగి ఈ బ్రిడ్జి మీదకు వచ్చేస్తుంది. ఇది షార్ట్ కట్ అని ఇలా వచ్చాం. ఇది గనక పొంగి ఉంటే మనం ఎయిర్పోర్టు చేరుకోలేకపోయె వారం. మెయిన్ రోడ్డు చూస్తే అండర్ పాస్ మునిగి పోయింది. ఇక ఇది కూడా పొంగి ఉంటే మన పరిస్థితి కష్టమయ్యేది , నువ్వు నిజంగా అదృష్టవంతురాలివి తల్లీ" అని సంతోషం వ్యక్తం చేశాడు.

నిజంగా ఆమె అదృష్టవంతురాలే. సరిగ్గా మరో అయిదు నిమిషాల్లో ఆ బ్రిడ్జి మీదకి నీళ్ళు పొంగి వచ్చాయి.

తిరుగుప్రయాణంలో అవే నీళ్ళు అతన్ని మృత్యు రూపంలో కబళించబోతున్నయని అతనికి తెలియదు.

★★★

కార్ ఏర్ పోర్ట్ చేరింది.

ఇంచుమించు ఏర్ పోర్ట్ ఆవరణలోకి కూడా నీరొచ్చేసింది.

మైకులో ప్రకటన గట్టిగా వినిపిస్తోంది. 'నీహారిక అన్న పేరు గల ప్రయాణీకురాలు తక్షణమే సెక్యూరిటి చెక్ పూర్తి చేసుకోవాలని , వీలయినంత త్వరగా విమానం బయలుదేరుతుంద'ని ఆ ప్రకటన సారాంశం.

అక్కడే ఆమెకి తెలిసింది. చాలా విమానాలు రద్దయ్యాయని, తమ విమానం కూడా దాదాపు రద్దయ్యేదే కానీ, సౌత్ ఈస్ట్ దిశగా ప్రయాణం కావటాన, ఆ వైపు వాతావరణం అనుకూలంగానే ఉండటాన హైదరాబాద్, చెన్నయి విమానాలు రద్దు అవలేదని తెలిసింది.

ఆమె ఆ హడావుడిలో, 'ఎంతయింది' అని కూడా అడగలేదు కూత్తరసన్ ని . పర్సులో చేయి పెట్టి చేతికి దొరికిన రెండు వేల నోట్లు కొన్ని, అయిదు వందల నోట్లు కొన్ని, ఎన్ని దొరికితే అన్ని ఆయన చేతిలో పెట్టి, రెండు చేతులు జోడించి సజలనేత్రురాలై వణికే పెదాలతో "దైవం మానుష రూపేణా అని వినటమే కానీ ఈ రోజు ప్రత్యక్షంగా అనుభవించాను బాబాయ్. నీ రుణం ఈ జన్మలో తీర్చుకోలేను" అని చెప్పేసి లగేజి తీసుకుని సెక్యూరిటి చెక్ వైపు పరిగెత్తింది.

ఆమె అదృష్టవంతురాలని ఎందుకనాల్సి వచ్చింది అంటే, ఆ విమానాశ్రయం నుంచి బయలుదేరిన చివరి ఫ్లైట్ అదే.

ఆ తరువాత ఊహించని స్థాయిలో రన్ వే మొత్తం నడుముల లోతు నీరు చేరుకోవటం వల్ల విమానాలన్నీ రద్దు కావటం జరిగింది. మరుసటి రోజు టీవి చూసి విస్మయం చెందింది నీహారిక.

నీహారిక కి ఎన్నటికి తెలియని ఒక భయంకరమైన విషయం, తిరుగు ప్రయాణంలో కూత్తరసన్ ప్రయాణిస్తున్న కార్ నాలా నీటి ప్రవాహంలో కొట్టుకు పోయి ఆయన చనిపోయాడని. అనేక మంది ప్రత్యక్షంగా చూస్తూ ఉన్నా కాపాడలేకపోయారు ఆయన్ని.

కూత్తరసన్ ఫోన్ నెంబర్ గానీ, ఇతర వివరాలు కానీ ఆ హడావుడిలో తీసుకోలేదే అని ఆ తరువాత చాలా సార్లు ఆమె నొచ్చుకుంది. ఆయన ఎక్కడ ఉన్నాడొ, ఎలా ఉన్నాడొ అని అప్పుడప్పుడు అనుకుంటూ ఉంటుంది నీహారిక.

ప్రాతః స్మరణీయులు అని ఒక పదం ఉంది మనకు, ఆమె ఎన్నో సార్లు ఉదయాన్నె పూజ చేసుకునేటప్పుడు అతన్ని తలచుకుని కృతజ్ఞతలు చెప్పుకునేది మనసులో.

★★★

వర్షం హోరు కొనసాగుతోంది..

ఉదయం అల్పాహారం ఏమి చేయాలో వంట మనిషికి చెప్పి లాప్ టాప్ లో పని చూసుకోసాగింది నీహారిక.

రాజీవ్ లేచి కూర్చుని టీ త్రాగుతూ ,పేపర్ చదువుతున్నాడు.

వాళ్ల కంపెనీలో లగ్జరీ కారు నడపటానికి డ్రైవర్ పోస్టు కు ఇంటర్వ్యూలు జరుగుతున్నాయి.

ప్రతి పనికి మేనేజర్ల మీద ఆధారపడుతునే వారి పనిలోని నాణ్యతని ఎప్పటికప్పుడు నిఘాగా చూస్తూ ఉంటుంది నీహారిక.

లాప్ టాప్ ముందు కూర్చుని వచ్చిన అప్లికేషన్స్ తాలూకు సమ్మరీ గూగుల్ షీట్లో చూస్తోంది. రిజెక్ట్ అయిన అప్లికేషన్స్ వివరాలు కూడా హెచ్చార్ మేనేజర్లు తనకి అందజేయాలి అన్న నియమాన్ని పెట్టి దాన్ని తూచా తప్పకుండా అమలు చేస్తోంది ఆమె.

రిజెక్ట్ అయిన అప్లికేషన్స్ లో ఒక పేరు ఆమె దృష్టిని ఆకట్టుకుంది.

"రాజీవ్" గట్టిగా కేకేసింది నీహారిక

"ఏమిటి నేహా! ఏమయ్యింది"

"ఇక్కడ చూడండి, కూత్తరసన్ పళనివేలు అట ఈ కుర్రాడి పేరు. ఇతన్ని మన హెచ్చార్ మేనేజర్లు లోకల్ కాండిడేట్ కాదని రిమార్క్ వ్రాసి రిజెక్ట్ లిస్ట్ లో పెట్టారు. నాకెందుకో ఇతను ఆ కూత్తరసన్ తాలూకు అనిపిస్తోందిరా,. అసలా పేరే అరుదుగా వింటుంటాం. ఇతనికి ఫోన్ చేయమని చెబుతాం" చాలా ఉద్వేగంగా చెప్పుకుపోతోంది నీహారిక

ఫోన్ కాల్ రిసీవ్ చేసుకుని మాట్లాడి పెట్టేసిన నీహారిక కి కొన్ని నిమిషాలు గుండె కొట్టుకోవటం ఆగిపోయింది. ఆ పళనివేలు, కూత్తరసన్ కొడుకే అట. తమిళ సాంప్రదాయం ప్రకారం తండ్రిపేరును తన పేరుకు ముందు పెట్టుకోవటం వల్ల నీహారిక గుర్తు పట్టగలిగింది. ఆ కుర్రాడు తండ్రి మరణం వల్ల ఇంజినీరింగ్ చదువు మధ్యలోనే ఆపేసి, టాక్సీ తోలుకుంటున్నాడట. తమ కంపెనీ ఆఫర్ చేస్తున్న జీతం ఆకర్షణీయంగా ఉండటం వల్ల ఈ ఉద్యోగానికి దరఖాస్తు పెట్టుకున్నానని చెప్పాడు.

అతను చెప్పిన మాటల్లో కూత్తరసన్ మృతి తాలూకు వివరాలు తెలిసి మామూలు మనిషి కాలేక పోయింది నీహారికా చాలా సేపు.

"ఓ మై గాడ్, నా వల్లనే అతను చనిపోయాడు. నేనే ఆయన చావుకు కారణం". పదే పదే పలవరించ సాగింది

★★★★

రెండు రౌండ్ల ఫార్మల్ ఇంటర్వ్యూ, డ్రైవింగ్ టెస్టు తదితర ఫార్మాలిటిస్ అయ్యాక, అతని అపాయింట్‌మెంట్ లెటర్ డ్రాఫ్ట్ చేయటం మొదలెట్టింది నీహారిక.

"మిష్టర్ పళని వేల్, మీరు సెలక్ట్ అయ్యారు. మేము ప్రకటనలో పేర్కొన్న దానికి రెండింతలు శాలరీ మీకు ఆఫర్ చేస్తున్నాము. మీకు ఇక్కడ అన్ని సదుపాయాలతో కూడిన కంపెనీ క్వార్టర్స్, మెడికల్ అలోవెన్స్ , బోనస్, ఎల్ టీ ఏ మరియు ఇతర అన్నీ అలవెన్సులు లభిస్తాయి. మీరు మీ అమ్మ గారిని, చెల్లిని తీస్కుని హైదరాబాద్ కి షిఫ్ట్ అయిపోవచ్చు. ఈ ఉత్తరం తో బాటు మీకు ఏసీ ట్రెయిన్ టికెట్స్, సాలరీ అడ్వాన్స్ డీడీ కూడా పంపిస్తున్నాము" లెటర్ డ్రాఫ్ట్ చేస్తున్న నీహారిక వంక కాస్త ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ ఉండిపోయాడు హెచ్ ఆర్ మేనేజర్.

'మీ నాన్న చేసిన త్యాగానికి ఇలాంటివి ఎన్ని ఇచ్చినా అవన్నీ చంద్రునికి ఓ నూలు పోగే' మనసులో అనుకుంది నీహారిక.

COMMENTS